

Моя родина - маленька країна (твір-роздум)

Моя родина — батько, мати, брат, бабуся, дідусь — це не просто найближчі і найдорожчі мені люди. Це маленька країна, де панують свої звичаї й правила. У нашій сім'ї кожен має свої обов'язки, виконує ту роботу, яка йому під силу. Голова родини — батько. Він працює лікарем у поліклініці. Мама поки що не працює, доглядає маленького братика. У нашій сім'ї ми завжди допомагаємо одне одному. Я завжди звертаюся за порадою до батьків, бо вони мої найкращі друзі. Увечері ми збираємося за великим столом і обговорюємо всі події дня, кожен висловлює власну думку.

З великим нетерпінням я чекаю літа. Улітку ми з батьками їздимо до бабусі з дідусем. Мені дуже хочеться розповісти про цих надзвичайних людей.

Коли бабуся з дідусем оселилися на тихій околиці села, біля хати був невеличкий занедбаний город, за ним — пустир, порослий полином. Агроном за професією, природолюб за покликанням, бабуся не могла байдуже дивитися, ні. Марнується земля. Якось восени вона принесла з лісу кілька кущів калини, обсадила город бузком, а навесні насіяла квітів. Дідусь зробив тераси, посадив фруктові і декоративні дерева. А з роками колишній пустир перетворився на справжній ботанічний сад. Найбільше зібрала бабуся квіткових культур. Дивовижної краси тюльпани, пишні жоржини, казкові троянди... Така краса! Садам захоплюються односельці. Немає більшого задоволення, ніж допомагати бабусі з дідусем доглядати за садом. Околиця села зовсім змінилась. Тепер тут у кожній садибі полум'яніють квіти.

Моя родина навчила мене головного — дарувати щастя людям. Мої друзі дивуються, коли я відмовляюся від їхнього запрошення піти погуляти. А мені добре і затишно в моїй родині. Я вважаю, що сім'я — це цілий світ, у якому людина живе від перших своїх днів і до останніх. Недарма кажуть: «До свого роду хоч через воду».

<http://narodna-osvita.com.ua/150-moya-rodina-malenka-krayina-tvr-rozdum.html>